

Павелъ. (Подразненъ). Азъ ти казахъ, че она, който мисли само за себе си, трѣбва да бѣде изобиличаванъ.

Д-ръ Тиховъ. Но то е грубо.

Павелъ. Грубо, но поучително.

Чуватъ се нежни тонове огъ дебелата корда на цигулката.

Мълчание.

Д-ръ Тиховъ. (Погледва боязливо Павла).

Павелъ. (Оборилъ глава, поема неравно и се мжи въ себе си да затуши мжката си, ала не здързва и става).
Немога, немога !

Д-ръ Тиховъ. Махни рѣка и кажи : по дяволитѣ — нѣка си свери.

Павелъ. (Ходейки изъ стаята). Не, немога. Защото той не свери, а лѣсти. Ще му извикамъ !

Д-ръ Тиховъ. (Става и го спира). Моля ти се.

Павелъ. Тогава иди ти и му кажи, стига е свирилъ !

Д-ръ Тиховъ. И бато ме попитатъ за тебе.

Павелъ. Кажи имъ, че ме боли глава.

Гласа на цигулката се чува по бурно и стенающе. Кордитѣ сѣкашъ говорятъ и все по-плавно и прочувствено се приливатъ въ стаята.

Павелъ. (Скача и въ силно възбуждение се отправя къмъ прозореца)

Д-ръ Тиховъ. (Хваща ржката му и го спира). Успокой се, азъ ще я наредя. Ама моля ти се, седни тубъ и не слушай. Запуши си ушитѣ. Азъ отивамъ.

(Излиза на бърже).

Павелъ. (Сѣдналъ, държи глава съ двѣ рѣцѣ, задъханъ).